

TWEE ARTSEN VERTELLEN OVER

DE PATIËNT DIE IK NOOIT VERGEET

Wanneer we bij de dokter of in het ziekenhuis belanden, staan we er nauwelijks bij stil dat artsen ook maar mensen zijn. Mensen met emoties die zich soms nauw betrokken voelen bij hun patiënten, of zelfs zodanig van hen onder de indruk geraken dat ze hen nooit meer zullen vergeten. Goed Gevoel bracht hen terug samen.

'Ik zeg wel vaker dat ik Jan een hele mooie man vind'

Dokter Cynthia Lafaire werkt reeds zeventien jaar in het Antwerpse brandwondencentrum ZNA Stuivenberg. In 2002 leerde ze er Jan Van Bastelaere (47) kennen, die in een zwaar auto-ongeval ernstige brandwonden had opgelopen.

Dokter Cynthia Lafaire: 'Toen Jan hier kwam had hij niet enkel derdegraadsbrandwonden, hij was door de diepte van de brandwonden ook delen van zijn vingers verloren, had een hoop breuken, was verlamd aan de rechterschouder. Je doet als arts je uiterste best om iemand zo goed mogelijk te verzorgen en te genezen, maar je bent beperkt. En je kan je wel een beeld vormen van wat je zou willen, maar de realiteit ligt er soms ver van af. Veel hangt ook af van de inzet van de patiënt. Jan heeft er altijd keihard in geloofd. Ook op de momenten waarop zijn arm niet bewoog, bleef hij hopen dat er misschien toch nog wat functie in zou terugkeren. Als je hem nu ziet: hij doet alles... Zijn wilskracht doet het hem.'

Jan Van Bastelaere: 'Mijn leven heeft aan een zijden draadje gehangen. De eerste twintig dagen bracht ik door in een kunstmatige coma. Maar ik weet van de eerste twee maanden weinig meer. Je krijgt zoveel pijnmedicatie dat het lijkt alsof je niet in een echte wereld leeft, het is meer een droomwereld. Of een nachtmerrie. Maar ik heb uiteindelijk een tweede kans gekregen en die grijp ik. De eerste twee jaren vond ik het moeilijk om onder de mensen te komen, want je wordt enorm bekeken. Na twee jaar besloot ik echter dat het me niet meer kon schelen, ik wilde gewoon doen waar ik zin in had. En de mensen keken niet meer.'

Dokter Lafaire: 'Dat is dankzij zijn uitstraling. Ik vind Jan een hele mooie man, dat zeg ik wel vaker. Het komt bij hem echt van binnen, uit wie hij is. Andere patiënten zijn misschien minder gehavend, maar kruipen in een hoekje, zijn ongelukkig en hebben niet de kracht om opnieuw iets van hun leven te maken. Hij wel.' 'Ik heb een ongelooflijk respect voor Jan. Hij zit nu bijvoorbeeld ook in de raad van bestuur van het vroegere Greet Rouffaer Huis, Oscare,

en in de recent opgerichte patiëntenvereniging Het Praat(v)uurtje waar patiënten, hun familie en therapeuten samenkomen buiten de ziekenhuisatmosfeer. We houden maandelijks een praatuurkje waar het zeer gemoedelijk toegaat. Bij een glaasje is het veel makkelijker praten.'

'Ik heb geen behoefte om thuis over mijn werk te praten. Enkel over kinderen zal ik vertellen. De kinderen die ik behandel, zal ik nooit een plaats kunnen geven. Zo'n kind zijn leven is pas begonnen en het wordt al een heel andere richting in gestuurd dan zowel hij als ik zouden willen. Op zo'n moment word je weer heel erg geconfronteerd met je beperkingen. Je kan hun buitenkant zo goed mogelijk proberen te herstellen, maar het wordt nooit zoals het geweest is. Een kind vroeg ooit aan me: 'Wanneer krijg ik nu een nieuw gezicht?' Daar zit je dan met je mond vol tanden, want dat kan ik helemaal niet. Je voelt je zo machteloos. Een kind verliezen is een drama, dan moet je uit mijn buurt blijven. Na het overlijden van een kind moet ik mezelf er echt van proberen te overtuigen dat we alles hebben gedaan wat we konden, dat we het niet hadden kunnen voorkomen. Vergeten doe ik hen niet. Ik kan van alle kinderen die ik heb verloren de namen opsommen en zeggen waar ze lagen.'

'Mijn allereerste patiënt? Dat was een jongeman van achteraan in de twintig die een boerderij runde. Er was brand uitgebroken in zijn stal en hij was erin gerend om zijn koeien te redden. Maar noch hij, noch zijn dieren zijn uit de stal geraakt. Hij kwam binnen op een woensdagavond en lag in box twee. De hele situatie maakte zoveel indruk, dat vergeet je nooit. Maar er zijn dus ook mensen die je nooit vergeet, zoals Jan omwille van het soort mens dat hij is.'

www.zna.be & www.oscare.be >>